

at forfølge den, og Hejren — saa skikkelig som den er — vil ikke gøre dem noget, men flygter bort fra dem.

Hejrerne er særdeles tidligt paa Gled med deres Æglægning. Jeg har allerede omtalt, hvor tidligt de begynder paa Redernes Udbedring, og snart efter lægger de da Æg; disse er ikke store i Forhold til Fuglens Størrelse, Gennemsnitsmaalet for en Del Æg er 57×40 mm., men Farven kan variere en ikke ringe Del. Jeg har en enkelt Gang fundet næsten helt hvide Æg (det maa dog bemærkes, at Farven afbleges meget, efterhaanden som Rugningen skrider fremad); den normale Farve er lys blaagrøn, ofte kan den dog være smuk lyseblaa; til Tider er Æggene ogsaa lidt graalige. Ifølge mine Iagttagelser begynder de at ruge, saa snart første Æg er lagt. Af mine Redeundersøgelser fremgaar, at Æglægningen tager sin Begyndelse allerede omkring 20 Marts, dog lægges ikke alle Æg saa tidligt, nogle enkelte først i Midten af April. Antallet af Æg er normalt 4—5, dog kan der findes 6 (den tidligere nævnte Rede 16 April 1905); men der flyver vistnok aldrig 6 Unger fra Reden. Jeg har da aldrig set saa mange flyvefærdige i Rederne, og det er ogsaa utænkeligt, at der kan være Plads til saa mange i de fleste Reder.

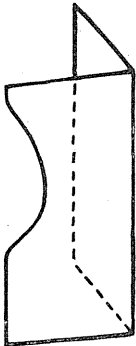
KUNSTIG REDEPLADS FOR TRÆLØBEREN (CERTHIA FAMILIARIS).

AF

M. KLINGE.

Træløberens Forekomst i de af Randersegnens Skove, jeg jævnligt besøger, har vist sig meget variabel, og efter de Erfaringer, jeg har gjort, er Antallet af ynglende Par i væsentlig Grad afhængigt af passende Redeplads. Den bygger som bekendt sin Rede i Træspalter, oftest i forvredne Træer, under løsnet Bark ell. lign., benytter altsaa saadanne Træer, som let i Løbet af en Vinter undergaar Forandring. Særlig saa jeg dette i Aaret 1903, da et Træløberpar næsten ikke var til at finde, medens jeg i Aarene forud havde truffet den ret almindeligt. Næsten alle de gamle Redepladser viste sig da at være forsvundne, idet Julestormen i 1902 havde været særlig haard ved de gamle og skrøbelige Træer; enten var de væltede eller Træspalterne var blevne

for aabne til at kunne tilfredsstillende Fuglen. Almindeligt er det ogsaa, at de beskadigede Træer, der særligt egner sig for Træløberen, er de første, der maa falde for Øksen. I de senere Aar er Fuglen svagt i Tiltagen i enkelte af Skovene; men samtidigt ser man, at Mangelen af Redepladser maa være stor, thi en gunstig Redeplads vil vanskeligt kunne findes ubenyttet. Dette førte mig paa den Tanke, at Fuglen mulig vilde være taknemlig for en hjælpende Haand, og jeg gjorde det derfor til Regel paa

mine første Foraarsture til Skovene at medføre Hammer og Søm for, i Tilfælde af at jeg fandt passende Sted og Materiale til en Redeplads, straks at kunne indrette en saadan. Ialt tildannede jeg 6 Redepladser, hvoraf de fire var forberedte hjemme fra. De bestod af 2 Stykker Træ, ca. 10" lange, 3 $\frac{1}{2}$ " og 4 $\frac{1}{2}$ " brede, sammenslaede vinkelret og det brede Stykke forsynet med Indgangsaaabning. Hostaaende Rids viser en saadan »Kasse«. Den blev opslaaet paa en Træstamme ca. 2 Al. fra Jorden, et Par smaa Stykker Træ blev tilpassede og paa-satte som Laag og Bund, og det hele blev dækket af affalden Bark, fastslaaet til Træstammen over og under Kassen, saa at kun Indgangsaaabningen op mod Stammen var fri. Derved blev Kassen lig Omgivelserne og vanskelig at se paa Afstand. Det indvendige Rum er altsaa trekantet med Træstammen som inderste Væg.

De to første Redepladser blev opslaaede 9 April, og de blev begge tagne i Brug af Træløberen, den ene i første Uge af Maj, den anden i Juni Maaned. 3 blev opslaaede 25 April, og af disse blev en beboet midt i Maj; den sidste blev opslaaet 2 Maj og forblev ubeboet.

Naar Hensyn tages til, at Redepladserne blev opslaaede saa nær ind paa Yngletiden, maa dette Resultat anses for særlig tilfredsstillende, og Forsøgene viser jo, at Fuglen gerne afbenytter saadanne Kasser. Jeg vil derfor tilraade andre at gøre lignende Forsøg, hvor der kan synes at være Mangel paa Redeplads. Træløberen hører ikke alene til vore nyttigste Fugle, men er ved sine Ejendommeligheder en særlig Pryd i vore Skove, og dobbelt kær bliver den, naar man ser den indrette sit Bo i de Redepladser, man selv har tildannet og bestemt for den. Dog maa det tilraades at opslaa Kasserne ved Vintertid; baade bliver Ud-

sigten til at faa dem beboet derved større, og tillige kan de tjene Fuglen til Opholdssted i de haarde Vinternætter.

FUGLELIVET PAA DE DANSK-VESTINDISKE ØER¹.

AF

DR. PHIL. TH. MORTENSEN.

Ifølge vore vestindiske Øers Beliggenhed indenfor det tropiske Bælte skulde man vente, at Dyrelivet vilde vise sig overordentlig rigt, som det ellers er Tilfældet i de tropiske Lande. Denne Forventning slaar imidlertid kun til for Dyrelivet i Havet omkring Øerne, ikke for Landets Dyreliv, som tværtimod maa betegnes som forholdsvis fattigt, om end af ægte tropisk Karakter.

Grunden til denne relative Fattigdom maa søges i forskellige Forhold. Først og fremmest Øernes ringe Størrelse. Det er jo selvfølgelig, at en lille Ø ikke kan rumme saa rigt et Dyreliv, hverken i Art- eller Individ-Antal, som et større Land under tilsvarende Naturforhold, bl. a. af den Grund, at de forskellige Lokalteter ikke alle kunne være vel repræsenterede paa det mindre Omraade. Saaledes gælder det f. Eks. for vore Øer, at Ferskvands-Lokalteterne (Sumpe, Moser, Søer, Damme og Floder) næsten helt mangle, og følgelig maa det rige Dyreliv, der i andre tropiske Egne knytter sig til saadanne Steder, nødvendigvis være meget svagt repræsenteret.

Men Øernes ringe Størrelse kan dog ikke alene afgive fyldestgørende Forklaring paa Dyrelivets relative Fattigdom. Paa adskillige andre Øer af lignende Størrelse findes et betydeligt rigere Dyreliv (forskellige Øer i det malayiske Arkipel; ogsaa Trinidad har et langt rigere Dyreliv end de andre Antiller); men saadanne Øer ville da vistnok altid vise sig i en ikke altfor fjern Fortid at have været sammenhængende med et større Landomraade. Nu synes ganske vist hele Antille-Kædens Form at tyde paa, at det blot er Levningerne af et større Land, der engang har været direkte sammenhængende med Fastlandet. Dette har dog næppe været Tilfældet i nogen af de senere geologiske Perioder, og det

¹ Nedenstaaende Skildring har været trykt i »Atlanten«, Medlemsblad for Foreningen »De danske Atlanterhavsoer«, som Led i en Beskrivelse af Øernes Naturforhold.